

Baykuşun Tüy Dükkanı

Çınar BİBER

Baykuşun Tüy Dükkânı

Çınar BİBER

Ormanın kalbinde, uzun ağaçların fısıldaştığı yerde, sıcacık küçük bir dükkân vardı. Eğri bir kapısı, yuvarlak bir penceresi ve üzerinde “Baykuşun Tüy Dükkânı” yazan bir tabelası vardı. Dükkânın sahibi Olive’ti; kocaman kehribar gözlü, yuvarlak, küçük bir baykuştı ve yosun yeşili bir önlük giyerdi. Gagasının üstünde minicik gözlükleri dururdu ve herkesi her zaman neşeli bir “huu” ile karşılardı.

Olive tüyleri severdi. Yumuşak şekillerini ve parlak renklerini severdi. Ama bir kuştan asla, ama asla tüy yolmadı. Onun yerine düşen yaprakları ve kâğıt parçalarını toplardı. Onları tüy şeklinde keser, usulca katlar ve ıslıl ıslıl renklerle boyardı. El emeği ürünleri tıpkı gerçek tüylere benzerdi, yalnızca sevgiyle ve özenle yapılmışlardı.

Güneşli bir sabah, sincap Pip dükkâna seğirterek geldi. Küçük mavi bir atkı takmıştı ve yanında meşe palamudu kabuğundan bir çantası vardı. Pofuduk kuyruğu meraktan kıvrılıyordu. “Merhaba, Olive!” diye cıvıladı. “Tüy sattığını duydum ama burada hiç kuş görmüyorum. Onları nasıl buluyorsun?” Olive gülümsedi, yuvarlak gözlükleri parladı. “İçeri gel de gör!”

İçeride dükkân rengârenk bir harikalar diyarıydı. Her şekil ve boyutta tüyler tavandan sarkıyor, raflarda duruyordu. Kırmızı, altın sarısı, mavi ve yeşildiler. Pip'in kocaman kara gözleri kocaman açıldı. "Çok güzeller!" diye soluğu kesildi. "Ama nereden geliyorlar?" Olive sepetten bir yaprak aldı ve onu tüy şeklinde kesmeye başladı.

“Onları düşen yapraklardan ve kâğıttan yapıyorum,” diye açıkladı Olive, minik gagası gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Kuşlardan asla tüy almam. Orman bana yapraklar verir, ben de onları yeni bir şeye dönüştürürüm.” Pip, Olive’in yaprağı katlayıp parlak turuncuya boyadığını ve ince çizgiler eklediğini izledi. “Bu harika!” dedi. “Yuvam için bir tane alabilir miyim?”

Pip küçük, altın sarısı bir tüy seçti ve onu çantasına bağladı. Heyecandan kuyruğu zıplayarak seğirtti gitti. “Herkes söylemeliyim!” diye gevezelendi. Kısa süre sonra haber ormana yayıldı: Olive’in tüyleri kuşlardan değil, yapraklardan ve kâğıttan yapıliyordu. Hayvanlar meraklandı ve kendi gözleriyle görmek istediler.

Ertesi gün, ayı Bramble ağır ağır dükkâna geldi. Kocaman ve tüylüydü; bal rengi, sevecen gözleri ve tahta düğmeli hardal sarısı bir yeleği vardı. Kapıdan geçmek için eğilmesi gerekti. “Şu tüy işlerini görmeye geldim,” diye gürledi. “İnim için bir hediye lazım.” Olive onu içtenlikle karşıladı.

Bramble narin tüylere hayran kaldı. “Gerçekleri kadar güzeller,” dedi. Akçağaç yaprağından yapılmış büyük mavi bir tüy aldı. “Bunu alacağım. Şöminemin üstünde çok güzel durur.” Bir kavanoz balla ödedi ve Olive tüyü bir kurdeleyle bağladı. “Teşekkürler, Bramble!” diye öttü.

Bramble ayrılırken, ötücü kuş Wren yakınlarda kanat çıırttı. Minicikti; yumuşak gri-mavi tüyleri ve kırmızı bir meyve kolyesi vardı. Endişeli görünüyordu. “Tüy sattığını duydum,” diye usulca cıvıladı. “Birileri kuşlardan tüy topluyor olabilir diye korktum. Ama Pip, tüylerinin yapraklardan yapıldığını söyledi! Doğru mu?”

Olive başını salladı. “Evet, küçük Wren. Bir kuşa asla zarar vermem. Benim tüylerim düşen yapraklardan ve kâğıttan yapılır. Bak?” Wren’e narin, pembe bir kâğıt tüy gösterdi. Wren’in parlak kara gözleri ışıldadı. “Bu harika!” diye şakıdı. “Yuvam için bir tane almak isterim. Onu çok sıcacık ve aydınlık yapar.”

Wren, gül yaprağından yapılmış minicik kırmızı bir tüy seçti. Bir şarkıyla ödedi ve Olive'in yüreği sevinçle doldu. Küçük kuş tüyü çimen sepetine bağladı ve bir teşekkür ezgisi söyledi. Neşeli kuyruğu sallanırken dükkânın çevresinde kanat çırpıtı. "Bu ormandaki en güzel dükkân!" diye cıvıldadı.

Daha çok hayvan ziyarete geldi. Tavşanlar, fareler ve hatta utangaç bir kirpi bile Olive'in tüy işlerinden aldı. Her biri sanat yapmanın doğadan bir şey almak anlamına gelmediğini öğrendi. Olive onlara yaprakları nasıl keseceklerini ve katlayacaklarını gösterdi ve kısa süre sonra herkes denemek istedi. Dükkân yaratıcılıkla dolu, hareketli ve mutlu bir yer oldu.

Bir gn gen bir kuş Olive'e sordu: "Ama neden gerek tyleri kullanmıyorsun? ok gzeller." Olive nazıke yanıtladı: "Gerek tyler kuşlara aittir. Onları sıcak tutar ve umalarına yardım eder. Benim tylerim ormanın zaten verdiklerinden yapılır. Bylece hepimiz hibir Őeyi eksiltmeden gzelliğın tadını ıkarabiliriz."

Hayvanlar başlarını salladı. Bramble, “Kuşlardan hiçbir şey almadan sanat yapmak çok güzel bir yol,” dedi. Pip de aynı fikirdeydi. “Ve kendi tüylerimizi yapmak çok eğlenceli!” Wren mutlu bir şarkı söyledi. Olive’in yüzü ışıldadı. Dükkânı onlara önemli bir şey öğretmişti: yaratıcılık ile doğaya özen el ele gidebilir.

O günden sonra Baykuşun Tüy Dükkânı ormanın en sevilen yeri oldu. Hayvanlar yalnızca satın almaya değil, öğrenmeye ve üretmeye de geliyordu. Olive, herkesin birlikte yaprak tüyler yaptığı el işi öğleden sonraları düzenliyordu. Dükkân renk ve kahkahayla parlıyor, sanatın doğaya iyi davranabileceğini mutlulukla hatırlatıyordu.

Ve eğer bir gün o ormana yolunuz düşerse, eğri kapıyı ve yuvarlak pencereyi arayın. Olive'in neşeli "huu"sunu duyacak, Pip'in pofuduk kuyruğunu göreceksiniz. Hatta kendi tüyünüzü bile yapabilirsiniz. Çünkü bu küçük dükkânda herkes en güzel eserlerin sevgiyle, hayal gücüyle ve yumuşacık bir yürekle yapıldığını öğrenir.